

Παναγιώτης Μαυροειδής

1- Τι σχέση έχουν οι ΑΟΖ με τα Ελληνικά ή Τουρκικά σύνορα;

Τι είναι τελικά η περιβόητη ΑΟΖ; Είναι οι «πεζούλες» μας στη θάλασσα; Είναι τα θαλάσσια σύνορά μας; Καμία σχέση με την πραγματικότητα!

Οι ΑΟΖ ορίζονται πέρα από τα θαλάσσια σύνορα, πέρα από τα κρατικά ή «εθνικά» όρια.

Να τι λέει η Διεθνής Συνθήκη στο Άρθρο 55:

«Ως αποκλειστική οικονομική ζώνη ορίζεται η **πέραν και παρακείμενη της χωρικής θάλασσας περιοχή** (σ.σ. αιγιαλίτιδα ζώνη κρατικής κυριαρχίας αντίστοιχης με αυτή στο χερσαίο έδαφος), η υπαγόμενη στο **ειδικό νομικό καθεστώς** που καθιερώνεται στο παρόν μέρος, δυνάμει του οποίου τα δικαιώματα και οι δικαιοδοσίες του παράκτιου κράτους και τα δικαιώματα και οι ελευθερίες των άλλων κρατών διέπονται από τις σχετικές διατάξεις της παρούσας σύμβασης.»

Συνεπώς, **οι ΑΟΖ είναι μετά και πέρα από τη ζώνη κρατικής κυριαρχίας**. Είναι **νομικός όρος** που αφορά υπό προϋποθέσεις άσκηση δικαιωμάτων οικονομικής εκμετάλλευσης στις Διεθνείς Θάλασσες. Τα θαλάσσια σύνορα ή αιγιαλίτιδα ζώνη έχουν καθοριστεί από το 1936 με πλάτος 6 ναυτικά μίλια (περίπου 11 χιλιόμετρα) για την Ελλάδα και την Τουρκία στο Αιγαίο, ενώ τα δύο κράτη διεκδικούν ΑΟΖ πλάτους έως και 200 ναυτικών μιλίων, περίπου δηλαδή 370 χιλιομέτρων!

2- Ναι ή όχι στην αλλαγή συνόρων Ελλάδας ή/και Τουρκίας;

Φυσικά, οι επιτελείς των υπουργείων Εξωτερικών και οι εκπρόσωποι των κυβερνήσεων Ελλάδας και Τουρκίας, ξέρουν γράμματα και μάλιστα πολύ καλά. Γνωρίζουν άριστα ότι δεν υπάρχουν εθνικά κρατικά σύνορα στις Διεθνείς Θάλασσες.

Η αντιπαράθεση δεν γίνεται κυρίως για τα 12 ναυτικά μίλια των νησιών του Αιγαίου (που όλοι καταλαβαίνουν ότι γεωγραφικά αυτό είναι αδύνατο) αλλά για τα 200 ν.μ. των ΑΟΖ.

Θέλουν όμως να κάνουν **επέκταση ουσιαστικά των θαλάσσιων συνόρων**, ταυτίζοντάς τα πλέον με τα όρια των ΑΟΖ!

Για να έχουμε όλη την εικόνα, η επιδίωξη αυτή κάθε άλλο παρά αφορά αποκλειστικά τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Όπως όλα τα πράγματα έχουν τη δυναμική τους και την εξέλιξή τους στον οικονομικό και πολιτικό χωρόχρονο, το ίδιο ισχύει και για τις θαλάσσιες ζώνες. Ο αρχικός ορισμός για τα θαλάσσια σύνορα όριζε ένα πλάτος έως και 3 ναυτικά μίλια, όσο και η βολή ενός κανονιού και αυτό δικαιολογήθηκε με βάση τις ανάγκες άμυνας του χερσαίου κράτους. Από εκεί και πέρα υπήρχαν οι ελεύθερες, ασύνορες διεθνείς θάλασσες κυρίως για εμπορικές μεταφορές και αλιεία. Σταδιακά, έγινε η επέκταση έως και τα 12 ναυτικά μίλια υπό τις κατάλληλες προϋποθέσεις.

Σήμερα, βλέπουμε την Κίνα, σε αυτό που η ίδια ονομάζει **Νότια Κινεζική Θάλασσα**, όχι μόνο να διεκδικεί μια διασταλτική ερμηνεία για τα όρια της ΑΟΖ της στην περιοχή, κατασκευάζοντας και νησιά που δεν υπήρχαν, αλλά και να επιβάλλει ένοπλα μια απόλυτη κρατική κυριαρχία στο σημαντικότερο αυτό πέρασμα, αγνοώντας μάλιστα σχετικές καταδικαστικές αποφάσεις σε βάρος της.

Παρατηρούμε επίσης τον σκληρό ανταγωνισμό Ρωσίας, ΗΠΑ και άλλων για τον απόλυτο έλεγχο του **Βόρειου Περάσματος στον Βόρειο Πόλο**, όπου μετά το σταδιακό λιώσιμο των πάγων, θεωρείται πλέον σχετικά ασφαλής εμπορικός δρόμος.

Σε ό,τι αφορά τις ηγεμονικές καπιταλιστικές ιμπεριαλιστικές χώρες, αυτές επιχειρούν να εδραιώσουν ακόμη κάτι πιο σημαντικό από μια επέκταση της θαλάσσιας κρατικής κυριαρχίας τους από τα 12 ν.μ. στα 200 ν.μ. Για τις ΗΠΑ των ExxonMobil και Noble, τη Γαλλία της Total, την Ιταλία της ENI, την Ισπανία της REPSOIL, τη Ρωσία της GAZPROM και της Rosnef, την Ολλανδία της Shell, τη Βρετανία της BP κοκ, τα θαλάσσια σύνορα φτάνουν

έως εκείνες τις ΑΟΖ, οποιουδήποτε κράτους, στις οποίες τους έχουν δοθεί δικαιώματα εξόρυξης· γι αυτό και στέλνουν εκεί κανονικά στόλους και αεροπλάνα.

Άρα στην ουσία πρόκειται για μια **νέου τύπου «αποικιοποίηση»** των διεθνών θαλασσών υπό την ηγεμονία των πολυεθνικών, των ολοκληρώσεων τους και των ισχυρών καπιταλιστικών χωρών από τις οποίες εφορμούν, ενώ παράλληλα εντός της, γίνεται διαπάλη μεταξύ των αστικών τάξεων των όμορων χωρών της «θάλασσας» για τη μοιρασιά του εξορυκτικού πλούτου (έστω και από κατώτερες θέσεις).

Θα μπορούσε κανείς να πει ότι πρόκειται για τη δεύτερη φάση της ιμπεριαλιστικής/καπιταλιστικής εποχής, με έμφαση αυτή τη φορά, όχι στη στεριά αλλά στη θάλασσα

Το διεθνές δίκαιο σε συνθήκες καπιταλιστικής κυριαρχίας είναι φυσικά ένα ταξικό δίκαιο, ωστόσο έχει προκύψει από ένα συσχετισμό δυνάμεων που διαμορφώθηκε έπειτα από καταστροφικούς παγκόσμιους πολέμους και πολύμορφα ταξικά και απελευθερωτικά κινήματα. Η όποια αναθεώρηση του (εν προκειμένω στο όνομα της οικοπεδοποίησης των διεθνών θαλασσών) σε συνθήκες καπιταλιστικής παγκόσμιας κυριαρχίας εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους ενός νέου γύρου ιμπεριαλιστικών, πολεμικών αναμετρήσεων ανώτερου τύπου (γενικευμένων, ανώτερων από περιφερειακές ή διμερείς).

Τα πραγματικά λοιπόν ερωτήματα για την αριστερά είναι συγκεκριμένα:

Ναι ή όχι στο ιμπεριαλιστικό/καπιταλιστικό μοίρασμα και ξανα-μοίρασμα του κόσμου; Θα μπορούσε κανείς να πει ότι πρόκειται για τη δεύτερη φάση της ιμπεριαλιστικής/καπιταλιστικής εποχής, με έμφαση αυτή τη φορά, όχι στη στεριά αλλά στη θάλασσα.

Ναι ή όχι στην επέκταση των «κυριαρχικών δικαιωμάτων» και των θαλάσσιων συνόρων μέσω ΑΟΖ μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας στην περίπτωση μας, ακόμη και με πόλεμο;

Ακόμη και αν αυτό σημάνει αίμα και δάκρυα για τους δυο λαούς, ξεριζωμούς, σκοτωμούς και όλα τα σχετικά;

3- Τι ωθεί προς την οικοπεδοποίηση και την καπιταλιστική επέκταση στις

Διεθνείς Θάλασσες;

Κανένα κράτος δεν ξύπνησε ξαφνικά και ανακάλυψε τα «αυταπόδεικτα δικάιά του», με βάση Διεθνείς Συμβάσεις του 1958 και του 1982. Υπάρχουν λόγοι γεω-οικονομίας και γεω-πολιτικής που ωθούν ακράτητα πολλά καπιταλιστικά κράτη προς ένα θανάσιμο θαλάσσιο ανταγωνισμό.

Στο **γενικό μέρος**, θα περιοριστούμε στην επισήμανση ότι ο καπιταλισμός δε νοείται παρά μόνο στο **πλαίσιο μιας γενικής τάσης επέκτασης** και μεγέθυνσης, άσχετα αν αυτό γίνεται σε βάρος του κόσμου της εργασίας, του περιβάλλοντος, της ειρήνης. Στην περίπτωση μας, ένα από τα πεδία της επέκτασης είναι ακριβώς οι **διεθνείς θάλασσες**, αλλά και οι χωρικές θάλασσες μέσω της ανάπτυξης της θαλάσσιας χωροταξίας οικονομικών δραστηριοτήτων.

Το «ενδιαφέρον» για αυτή την επέκταση, πέραν των γεω-πολιτικών αντιπαραθέσεων, σχετίζεται όχι απλά με την **ανακάλυψη νέων κοιτασμάτων ορυκτών καυσίμων**, όσο με το γεγονός ότι αυτά είναι **οικονομικά εκμεταλλεύσιμα ακόμη και σε βάθος χιλιομέτρων** με βάση τη σημερινή εξέλιξη της τεχνολογίας των εξορύξεων.

Για να έχουμε μια αίσθηση της χαώδους διαφοράς σε ότι αφορά τη δυνατότητα εκμεταλλεύσεων/εξορύξεων σε σχέση με το παρελθόν, μετά τη λήξη του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου, πρώτες οι ΗΠΑ, για πρώτη φορά, ανακοίνωσαν την δικαιοδοσία έρευνας και οικονομικής εκμετάλλευσης στο βυθό και στο υπέδαφος θαλάσσιας ζώνης πέραν των Χωρικών Υδάτων τους **μέχρι και εκεί όπου η θάλασσα έχει βάθος έως και 200 μέτρα**. Η ζώνη αυτή ονομάστηκε Υφαλοκρηπίδα (πρόδρομος της ΑΟΖ) και στην ουσία η πρώτη αυτή περιγραφή της, με όλη της την ασάφεια, είχε ισχυρή συνάφεια με το γεωλογικό ορισμό της Υφαλοκρηπίδας ως προέκτασης της στεριάς στην (αβαθή) θάλασσα και συνδεόταν με την **τεχνολογική δυνατότητα εκμετάλλευσης** (έως και 200 μέτρα βάθος θάλασσας), ενώ δεν γινόταν καμία άλλη αναφορά στο πλάτος αυτής της ζώνης. Από τότε μέχρι σήμερα έχει κυλήσει πολύ νερό στο αυλάκι.

4- Τι σημαίνει από άποψη μεγέθους και έκτασης η καπιταλιστική επέκταση στη θάλασσα;

Από τα 510 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα της επιφάνειας της Γης, ποσοστό 73% καταλαμβάνεται από τους ωκεανούς και τις θάλασσες και μόλις το 27% από τις ηπείρους. Η έκταση του Ειρηνικού ωκεανού είναι μεγαλύτερη από την επιφάνεια όλων των ηπείρων μαζί.

Εάν όλα τα παραθαλάσσια κράτη κάνουν χρήση των δικαιωμάτων τους για θέσπιση ΑΟΖ 200 ναυτικών μιλίων, τότε η περιοχή των ωκεανών και θαλασσών που θα ανήκει σ' αυτά τα κράτη θα καλύπτει το 35,8% της παγκόσμιας θαλάσσιας επιφάνειας. Μέσα στην επικυριαρχία αυτών των ζωνών περιλαμβάνονται πάνω από το 90% της παγκόσμιας αλιείας και πάνω από το 87% των γνωστών κοιτασμάτων υδρογονανθράκων. Επομένως, εύκολα μπορεί κανείς να αντιληφθεί την κρίσιμη σημασία που έχει ο ανταγωνισμός για τις ΑΟΖ όχι μόνο για την περιοχή μας, αλλά γενικότερα για την παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία, αλλά και την τύχη του πλανήτη.

Εάν όλα τα παραθαλάσσια κράτη κάνουν χρήση των δικαιωμάτων τους για θέσπιση ΑΟΖ 200 ναυτικών μιλίων, τότε η περιοχή των ωκεανών και θαλασσών που θα ανήκει σ' αυτά τα κράτη θα καλύπτει το 35,8% της παγκόσμιας θαλάσσιας επιφάνειας

Σε ό,τι αφορά την Ελλάδα ειδικότερα, αν τα θαλάσσια σύνορά της επεκταθούν όχι απλά από τα 6 στα 12 ναυτικά μίλια, αλλά στα 200 ναυτικά μίλια της ΑΟΖ όπως τη διεκδικεί το ελληνικό κράτος (ακόμη και ο βουλευτής του ΚΚΕ. Γ. Γκιόκας, ρητά υποστήριξε αυτή την άποψη στη Βουλή: [Ο Γ. ΓΚΙΟΚΑΣ ΣΤΗΝ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟ ΤΟΥ 2020](#)), τότε τα 132.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα κρατικής κυριαρχίας, γίνονται περίπου 495.000. Μόνο που σε αυτή την πρόσθετη Ελλάδα δε θα κατοικούν άνθρωποι, αλλά εξέδρες πετρελαίου, πολεμικά πλοία και αεροπλάνα...

5- Αποδοχή της οικοπεδοποίησης των διεθνών θαλασσών, δεύτερης εποχής «περιφράξεων» και νέου γύρου οικονομίας των ορυκτών καυσίμων;

Καπιταλιστική ανάπτυξη και επέκταση, χωρίς ιδιοκτησία δεν μπορεί να υπάρξει. Οι εξορύξεις υδρογονανθράκων είναι ένα τυπικό παράδειγμα εφαρμογής ενός σύγχρονου ανάλογου των νόμων περί «περιφράξεων» (Πρόκειται για τις περιφράξεις των κοινών γαιών από τους γαιοκτήμονες τον 18ο αιώνα που περιέγραψε ο Μαρξ στο πλαίσιο της **πρωταρχικής συσσώρευσης**, μία διαδικασία η οποία οδήγησε στην ανάδυση του καπιταλισμού και τη βιομηχανική επανάσταση), αυτή τη φορά στον θαλάσσιο χώρο.

Η συγκρότηση της έννοιας της Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης (ΑΟΖ), η οποία περιλαμβάνει το αποκλειστικό δικαίωμα εκμετάλλευσης των φυσικών πόρων της θάλασσας, του βυθού και του υπεδάφους μιας θαλάσσιας ζώνης που επεκτείνεται εντός των διεθνών

υδάτων στα 200 ναυτικά μίλια από την ακτογραμμή, και η εισαγωγή της στο «Δίκαιο των Θαλασσών», αποτελεί προϋπόθεση για την επέκταση των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής στην θάλασσα πολύ πέραν του παράκτιου χώρου. Η κατοχύρωση αυτού του αποκλειστικού οικονομικού δικαιώματος από το παράκτιο κράτος, επιτρέπει στην συνέχεια τον κατατεμαχισμό του χώρου σε θαλάσσια οικόπεδα και την παραχώρηση αυτού του νέου μονοπωλιακού δικαιώματος ιδιοκτησίας και ελέγχου με τα σχετικά οικονομικά ανταλλάγματα, στις μεγάλες εταιρείες έρευνας, εξόρυξης και εκμετάλλευσης υδρογονανθράκων.

Το αμείλικτο ερώτημα για τις δυνάμεις της αριστεράς είναι: **Ναι ή όχι στην οικοπεδοποίηση των διεθνών θαλασσών και την καπιταλιστική επέκταση σε αυτές;**

Το γεγονός ότι στο θαλάσσιο χώρο δε ζουν άνθρωποι, δεν μειώνει τη σημασία του ερωτήματος. Πρέπει να έχουμε συναίσθηση τόσο της **τεράστιας συντελεσμένης οικολογικής καταστροφής** με την εξαφάνιση ή τη μείωση του πληθυσμού πολλών θαλάσσιων και χερσαίων ειδών του ζωικού βασιλείου, αλλά και τους τρομακτικούς περιβαλλοντικούς κινδύνους που εγκυμονεί η θριαμβευτική καπιταλιστική επέλαση για την «εκμετάλλευση» της θάλασσας. Η επιστράτευση της τεχνολογικής εξέλιξης που δίνει πλέον τη δυνατότητα για αξιοποίηση κοιτασμάτων πετρελαίου ή φυσικού αερίου και σε τεράστια θαλάσσια βάθη (ανήκουστο στο παρελθόν), θέτει το **ερώτημα ενός ακόμη γύρου αιώνων για την οικονομία του πετρελαίου και γενικά των ορυκτών καυσίμων**. Αυτό όμως δεν μπορεί να είναι η οπτική μιας απελευθερωτικής κομμουνιστικής προοπτικής σε ότι αφορά το ενεργειακό ζήτημα στη σημερινή εποχή όπου ήδη βιώνονται οι τραγικές συνέπειες της συντελούμενης **κλιματικής αλλαγής**.

Αντίθετα, απαιτείται η ανάδειξη των τεχνολογικών και άλλων δυνατοτήτων για ένα καθολικά διαφορετικό ενεργειακό μοντέλο, που θα αρνείται τις προτεραιότητες της καθολικής επέκτασης και κυριαρχίας του ολοκληρωτικού καπιταλισμού της εποχής μας σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, της θάλασσας και της βιόσφαιρας γενικά, προτάσσοντας τη συνολική δυνατότητα για μια κομμουνιστική ενοποίηση της ανθρωπότητας σε μια ειρηνική, δίκαιη, και με όρους συμβίωσης με τη φύση κοινωνική ανάπτυξη.

6- Ποιος είναι ο χαρακτήρας του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού;

Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός δεν ξεκίνησε τώρα. Παροξύνεται ωστόσο στο πλαίσιο μιας νέας οικονομικής και πολιτικής γεωγραφίας της περιοχής. Ορισμένα δεδομένα που την συνθέτουν:

- Ανακάλυψη σημαντικών εκμεταλλεύσιμων κοιτασμάτων σε Ανατολική Μεσόγειο, κυρίως -σε αυτή τη φάση- στο τρίγωνο μεταξύ Ισραήλ, Κύπρου και Αιγύπτου
- Κλωνισμός της παρουσίας των ΗΠΑ στην περιοχή και σχετική ενίσχυση ρόλου Γερμανίας, Ρωσίας, Γαλλίας και περιφερειακών δυνάμεων.
- Όξυνση κοινωνικών, πολιτικών κρίσεων, πολέμων και συγκρούσεων στη Μέση Ανατολή (Συρία, Λιβύη, Υεμένη, Ιράκ κλπ)
- Ανάδυση καθεστώτος Ερντογάν στην Τουρκία και διαμόρφωσης μιας νέας επιθετικής στρατηγικής. Η αστική τάξη της Τουρκίας την ίδια στιγμή που παίζει δυνατά τα «ευρωπαϊκά χαρτιά» της (πχ προσφυγικό, επενδύσεις και εμπορικές σχέσεις με Γερμανία), είναι πυλώνας του ΝΑΤΟ και σύμμαχος των ΗΠΑ, αναβαθμίζει παράλληλα τη λυκοφιλία με τη Ρωσία, ενώ διεκδικεί ρόλο περιφερειακής δύναμης και πνευματικού ηγέτη του μουσουλμανικού κόσμου.
- Συγκρότηση μέσω τριμερών συμφώνων στρατιωτικού και πολιτικού άξονα της Ελλάδας με Αίγυπτο και Ισραήλ.
- Συμβάσεις παραχώρησης Ελλάδας, Κύπρου και Αιγύπτου με τις μεγαλύτερες πολυεθνικές έρευνας και εξόρυξης υδρογονανθράκων και ανάπτυξη δράσης των τελευταίων στην Ανατολική Μεσόγειο.

Αν η κρίση της οικονομίας της Τουρκίας κλονίζει την πολιτική σταθερότητα του συστήματος και του κυβερνώντος ΑΚΡ, η πολεμική ρητορική, η εισβολή σε Συρία, η παρέμβαση σε Λιβύη, η εθνικιστική έξαψη και οι χάρτες της «Γαλάζιας Πατρίδας» ενάντια σε Ελλάδα, Κύπρο κλπ, είναι τα όπλα της αστικής της τάξης της χώρας για την αντιστάθμιση των δυσκολιών της.

Αν οι μνημονιακές αναδιαρθρώσεις «κόντυναν» την αστική τάξη στην Ελλάδα στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η επέκτασή της προς Ανατολάς, με συμμαχίες θανάτου και οικολογικής καταστροφής στις ΑΟΖ και η αναβάθμιση της θέσης της μέσω απόπειρας αποκλεισμού της Τουρκίας, συνδιαμορφώνουν, μαζί με τον εσωτερικό κοινωνικό πόλεμο σε βάρος των εργαζομένων, την αντίδρασή της.

Ο ανταγωνισμός Ελλάδας και Τουρκίας, ανεξάρτητα από αφορμές και χρονικές ακολουθίες κλιμάκωσης, είναι στην βάση του, άδικος και αντιδραστικός και από τις δύο πλευρές

Και στις δύο περιπτώσεις, υπάρχει τόσο η **γεω-πολιτική πλευρά**, στο πλαίσιο των συμμαχιών και των ευρύτερων ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστικών μπλοκ στην περιοχή, όσο και το **γεω-οικονομικό υπόβαθρο** που αφορά τον έλεγχο ενεργειακών πόρων και δρόμων. Όλα αυτά σε μια στιγμή που η γερασμένη ΕΕ καίγεται για διαφοροποίηση των δρόμων προμήθειας ενέργειας, οι ΗΠΑ κλιμακώνουν τη συγκρότηση αντιρωσικού τείχους, Κίνα και Ρωσία αναβαθμίζουν τις φιλοδοξίες τους στην περιοχή.

Η θέση μας είναι ξεκάθαρη:

Ο ανταγωνισμός Ελλάδας και Τουρκίας, ανεξάρτητα από αφορμές και χρονικές ακολουθίες κλιμάκωσης, είναι στην βάση του, άδικος και αντιδραστικός και από τις δύο πλευρές, επιθετικός σε ό,τι αφορά τις επιδιώξεις των αστικών τους τάξεων, συμπληρωματικός και ενισχυτικός του ευρύτερου ανταγωνισμού των ισχυρών καπιταλιστικών κρατών και ιμπεριαλιστικών οργανισμών.

7- Όταν τα γυμνά αστικά συμφέροντα βαφτίζονται «εθνικά δίκαια», ποια είναι η στάση της αριστεράς;

Η επιδίωξη των αστικών τάξεων σε κάθε χώρα και στην περίπτωσή μας στην Ελλάδα και την Τουρκία, είναι δεδομένη: Τα δικά τους γυμνά ταξικά συμφέροντα, είτε αφορούν τη **γεω-οικονομία** είτε τη **γεω-πολιτική**, τα βαφτίζουν «**εθνικά**», στοχεύοντας να εξασφαλίσουν ευρύτερη ηγεμονία και νομιμοποίηση στην ευρύτερη λαϊκή συνείδηση. Αν σε «ειρηνικούς» καιρούς, αυτό εκφράζεται κυρίως με μια **υπερ-ταξική συναινετική ρητορική**, στις εποχές των έντονων ανταγωνισμών, με κινδύνους και πολεμικών επεισοδίων, επιστρατεύεται και η **έξαλλη εθνικιστική ψύχωση**.

Το ζητούμενο για τις αριστερές κομμουνιστικές δυνάμεις, δεν είναι απλά διαφορετικό, είναι ακριβώς **αντίθετο**. Συνοπτικά, με ταξικές αφετηρίες και μαρξιστική ανάλυση αρχών, αλλά και «συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης», υπάρχουν **τρεις άξονες καθηκόντων**:

Πρώτον, αποκάλυψη των πραγματικών σκοπών και συμφερόντων των αστικών τάξεων, καπιταλιστικών κρατών και ιμπεριαλιστικών οργανισμών σε ό,τι αφορά τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό και ευρύτερα στην Αν. Μεσόγειο.

Δεύτερον, διαμόρφωση εκείνων των πολιτικών στόχων και συνθημάτων δράσης για το

εργατικό και λαϊκό κίνημα που να τείνουν, στο πεδίο των αγώνων, να κλονίζουν την αστική ηγεμονία σε κάθε χώρα, να υπερασπίζονται τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα για ειρήνη, δημοκρατία, κοινωνική απελευθέρωση.

Τρίτον, εντοπισμός εκείνων των πλευρών και συνθημάτων δράσης, που θα βοηθούν, έστω από άποψη προοπτικής, να δημιουργείται κοινή βάση για διεθνιστική δράση με τους εργαζόμενους και τους λαούς των διπλανών χωρών, πρωτίστως στην περίπτωσή μας με τους λαούς της Τουρκίας.

Αντίθετα, αποτελεί ακύρωση της πολιτικής και ταξικής ανεξαρτησίας και διεθνιστικής προοπτικής της κομμουνιστικής αριστεράς, η μετατροπή της σε «αριστερό» παρακολούθημα της αστικής εθνικής γραμμής και ρητορικής.

Τι μορφές όμως παίρνει αυτή η υπόκλιση και υποταγή στην πίεση της αστικής ηγεμονίας;

-Από τη μια, είναι συνηθισμένη μια απολύτως **λαθεμένη** και **αποτυχημένη** ανάλυση που θεωρεί την αστική τάξη **«ανόητη»**, «ανίκανη να κατανοήσει έστω και τα δικά της συμφέροντα». Η υποτίμηση της αστικής τάξης στη Ελλάδα, αποτελεί για ένα διαχρονικό στρατηγικό λάθος, που έχει πληρωθεί πολύ ακριβά από την αριστερά (Δεκέμβρης του 44, Ιουλιανά, τομή του 1973, άλμα προς την ευρωπαϊκή ενοποίηση το 80-90, επιβολή αστικών μνημονιακών «μεταρρυθμίσεων» καπιταλιστικής ανασυγκρότησης βάθους μετά το 2009 κ.α.)

-Από την άλλη, σε **επίπεδο πολιτικής γραμμής** και πράξη, απότοκο αυτής της ανάλυσης είναι μια **«αντιπολίτευση» στην αστική στρατηγική, εντός του γηπέδου της τελευταίας**. Η «αντιπολίτευση» αυτή έχει δύο εκφάνσεις:

Στο **γενικό πλάνο**, η αστική τάξη της Ελλάδας απλά θεωρείται **«εθελόδουλη»** και «υποταγμένη» σε «ξένους» και «μεγάλους», χωρίς δική της δηλαδή αυτοτελή βούληση, πρωτοβουλία και υλικά, οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα. Η ανισόμετρη και άνιση ανάπτυξη του καπιταλισμού στις διαφορετικές χώρες, πράγματι διαμορφώνει ιεραρχίες δύναμης και εκ των πραγμάτων άνισους «συνεταιρισμούς». Ωστόσο κάθε άλλο παρά καταργεί τα ιδιαίτερα συμφέροντα των αστικών τάξεων των λιγότερο ισχυρών χωρών. Αν αυτό ήταν λάθος την εποχή της ανάδυσης των αστικών τάξεων την επαύριον των εθνικών ολοκληρώσεων, σήμερα, μετά από κάποιους αιώνες αυτοτελούς πορείας τους και με την παγκόσμια πολιτικο-οικονομική γεωγραφία τόσο διαφορετική, αποτελεί ολέθρια αυταπάτη.

Ειδικότερα, σε σχέση με τον Ελληνο-Τουρκικό ανταγωνισμό, η αστική τάξη της Ελλάδας κατηγορείται διαρκώς από την πολύχρωμη «πατριωτική αριστερά», για «**συμβιβασμό**», «ενδοτικότητα» και «υποχωρήσεις», για «λάθος επιλογή συμμάχων» έναντι της Τουρκίας, καθώς και για «εφησυχασμό του ελληνικού λαού, απέναντι στην επιθετικότητα της Τουρκίας». Στην πραγματικότητα είναι μια «αντιπολίτευση» που αφενός δικαιώνει την εθνικιστική ατζέντα και την ακροδεξιά (πικρή η πείρα του Μακεδονικού σε αυτό) και αφετέρου βοηθάει διαπραγματευτικά την κυβέρνηση ειδικά σε περιόδους όξυνσης (ποιος θυμάται το «Βυθίσατε το Χόρα», του Α. Παπανδρέου με κυβέρνηση Κ. Καραμανλή του Πρώτου;)

Είναι εντυπωσιακή η ταύτιση των θέσεων του ΚΚΕ, του ΣΥΡΙΖΑ και άλλων μικρότερων πολιτικών δυνάμεων, με τις θέσεις που διατυπώνει και υπηρετεί διαχρονικά το ελληνικό κράτος, μέσω των διαδοχικών κυβερνήσεων του. Από τη θέση για «επέκταση στα 12 ναυτικά μίλια», έως την υφαλοκρηπίδα και τις ΑΟΖ, ακριβώς οι ίδιες θέσεις και με τα ίδια επιχειρήματα.

«Ε, όχι δα!». Θα παραπονεθεί ίσως ένα μέλος τους ΚΚΕ. «Εμείς μιλάμε εκτός του πλαισίου του ΝΑΤΟ, της ΕΕ και της αστικής κυριαρχίας και πάντα κατά του ιμπεριαλισμού».

Πράγματι, έτσι είναι. Αλήθεια όμως, αντέχει σε σοβαρή υποστήριξη μια πολιτική γραμμή που θεωρεί ότι η «λαϊκή εξουσία» στην Ελλάδα, θα έρθει απλά να στρογγυλοκαθίσει πάνω στο καλούπι της πολιτικής και των «εθνικών» διεκδικήσεων του ελληνικού αστικού κράτους;

Είναι εντυπωσιακή η ταύτιση των θέσεων του ΚΚΕ, του ΣΥΡΙΖΑ και άλλων μικρότερων πολιτικών δυνάμεων, με τις θέσεις που διατυπώνει και υπηρετεί διαχρονικά το ελληνικό κράτος, μέσω των διαδοχικών κυβερνήσεων του

Αμφιβάλλουμε σοβαρά αν αυτό μπορεί να συμβεί ποτέ, απλούστατα διότι αυτές οι διεκδικήσεις, είναι περισσότερο λογικό να εκφράζονται μέσω της στήριξης στα αστικά, ακροδεξιά και εθνικιστικά κόμματα.

Αλλά και αν όμως, σε μια ιδιότυπη στιγμή της ιστορίας δινόταν αυτή η ευκαιρία, να μας επιτραπεί να πιστεύουμε ότι, τότε, αυτού του τύπου η «αριστερή» πολιτική» και «λαϊκή εξουσία», θα χυθούν άμορφα παίρνοντας το σχήμα που θα τους δώσει το καλούπι του αστικού κράτους και των πολιτικών του. Αυτή η προοπτική είναι ακόμη πιο ζοφερή...

Δε συναινούμε σε πολιτικές πολέμου και καταστροφής

Δεν δίνουμε καμία συναίνεση και ανοχή στα καλέσματα υποστήριξης δήθεν «για το καλό της πατρίδας». Η διεθνιστική πάλη των λαών σε Τουρκία και Ελλάδα, σε όλες τις χώρες της περιοχής, είναι η μόνη που μπορεί να επιβάλλει την ειρήνη των λαών κόντρα στους πολεμοκάπηλους και τυχοδιωκτικούς αστικούς ανταγωνισμούς και τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς και διευθετήσεις.

Η αριστερά σε Ελλάδα και Τουρκία οφείλει να συμβάλει στον αγώνα για την ειρήνη στην περιοχή με ήττα των σχεδίων του κεφαλαίου και ιμπεριαλισμού.

Για την ήττα της πολεμικής προετοιμασίας και εθνικιστικής υστερίας και την ανατροπή των εξοπλιστικών προγραμμάτων, προς όφελος των κοινωνικών αναγκών.

Για το πάγωμα όλων των δραστηριοτήτων εξόρυξης των πολυεθνικών και ακύρωση των συμβάσεων παραχώρησης στις ΑΟΖ και στη θάλασσα.

Για την έξοδο Τουρκίας και Ελλάδας από το ΝΑΤΟ, απομάκρυνση των αμερικανικών βάσεων και στρατευμάτων στις δύο χώρες.

Ενάντια σε κάθε είδους αλλαγή ή απειλή αλλαγής χερσαίων ή θαλάσσιων συνόρων μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας.

Για την αποχώρηση τουρκικών (τακτικών και μισθοφορικών) στρατευμάτων από Συρία, Λιβύη και αποκλεισμό κάθε συμμετοχής του στρατού της Ελλάδας σε αποστολές του ΝΑΤΟ, της ΕΕ ή άλλων εκτός συνόρων. Δικαιώματα και ελευθερίες στους στρατευμένους.

Για την επίλυση του Κυπριακού με αποχώρηση στρατευμάτων κατοχής, ακύρωση του ρόλου του λεγόμενων «εγγυητριών δυνάμεων» και απόσυρση όλων των στρατευμάτων και κατάργηση στρατιωτικών βάσεων. Κύπρος ενιαία και αδέσμευτη από ιμπεριαλιστικές κηδεμονίες και πατρωνίες από Τουρκία και Ελλάδα, με αναγνώριση και πλήρη σεβασμό του συνόλου των δικαιωμάτων των συνιστώντων κοινοτήτων Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων.

Για τα δικαιώματα και ελεύθερη μετακίνηση των προσφύγων πολέμων και φτώχειας, με κατάργηση της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας (και Ελλάδας).

Πηγή: **ΠΡΙΝ**